१२ सर्गः किं दुर्न्नयैस्त्वय्युदितैर्म्मृषार्थैर्व्वीर्य्येण वक्तास्मि रणे समाधिं। तस्मिन् प्रसुप्ते पुनरित्यमुक्त्वा विभीषणोऽभाषत राक्षसेन्द्रं॥ ६८॥

ज॰म॰ तव पुनरद्यापि विभीषणोक्तं युक्तं न प्रहस्तमुखोक्तमिति दर्शयन्नाह किन्दुर्नयैरित्यादि। त्वय्यपि स्थिते किं घोरघोऽस्त्वित्यादिना यान्युदितान्ययुक्तानि अलीकार्थानि तैर्दुर्नयैः किं न किञ्चित्फलं कस्मादिति चेत् यस्मात्तेषां समाधिं प्रतीकारं संग्रामे रामसम्बन्धिना वीर्य्येण वक्तास्मि वदिताहं रामवीर्य्यप्रतीकाराद्धीत्यर्थः इत्थमेवं तस्मिन् कुम्भकर्णे उक्त्वा पुनः भूयः प्रसुप्ते सति विभीषणोराक्षसेन्द्रमभाषत॥ ६८॥

भ॰ किं दुर्नयैरित्यादि। प्रहस्तादीनामुदितैर्व्वाक्यैः किं घोरघोऽस्त्वित्यादिभिर्म्मृषार्थैर्व्यलीकैर्दुर्न्नयैर्नीतिरहितैस्त्वयि विषये किं फलं यतस्तेषां वाक्यानां समाधिं प्रतीकारं रणे रामसम्बन्धिना वीर्य्येणाहं वक्तास्मि वदितास्मि रामविक्रमेणैतद्वचनानां मिथ्यात्वं ज्ञास्यसि अतोविभीषणवचनमेवोचितं न प्रहस्तादिवचनमित्यर्थः। इत्थमेवमुक्त्वा तस्मिन् कुम्भकर्णे प्रसुप्ते निद्रिते सति विभीषणोराक्षसेन्द्रं पुनरभाषत॥ ६८॥

निमित्तशून्यैस्त्वगितारजोभिर्द्दिशोमरुद्भिर्व्विकृतैर्व्विलोलैः। स्वभावहीनैर्म्मृगपक्षिघोषैः क्रन्दन्ति भर्त्तारमिवाभिपन्नं॥ ६९॥